

Kęstutis Kasparavičius

„Apie daiktus. Trumpos istorijos“

„Džiovinuvas“

DŽIOVINTUVAS

Plaukų džiovintuvas yra tolimas naminis vėjo giminaitis. Vėjas paprastai pučia lauke ir būna šaltas ir žvarbus. Džiovintuvo vėjelis – šiltas ir malonus. Kai Džiovintuvą įjungti, jis tuoj pradeda tyliai dūgzti. Ir kaipmat išdžiovina plaukus, jeigu išlindus iš po dušo arba nespėjus pabėgti nuo lietaus jie būna šlapi.

Kartą rudenį Džiovintuvas pro langą pamatė, kaip lauke vėjas gainioja nukritusius medžių lapus – raudonus, geltonus ir rudus. Buvo labai gražu.

– Turbūt jam labai smagu, – pagalvojo Džiovintuvas.

Ir jis pabandė daryti tą patį namie. Ant stalo gulėjo didžiulis pluoštas popieriaus, skirto piešti ir rašyti. Džiovintuvas pradėjo iš visų jėgų pūsti, ir popieriai ėmė skraidyti po kambarį.

Džiovintuvas labai norėjo, kad jo sugebėjimus pamatytų didysis giminaitis lauke – Vėjas. O Vėjas kaip tik skriejo aplink namą. Jis trumpam stabtelėjo prie lango, pažvelgė vidun ir, žinoma, pastebėjo Džiovintuvo išdaigas.

– Koks kvailas, mažas, kambarinis vėjūkštis, – piktai burbtelėjo vėjas ir nušvilpė sau toliau purtyti nuo medžių lapus. Juk tas taip svarbu!

Po kurio laiko į kambarį užėjo mama ir pamanė, jog ką tik kambaryje praūžė baisi audra. Ji išjungė Džiovintuvą, suvyniojo laidą, įdėjo į dėžutę ir paslėpė giliai į komodos stalčių.

Vis dėlto kartais lengvas vėjelis prasiskverbavo pro komodos stalčiaus plyšį. Tai Džiovintuvas švilpavo sau panosėje kažkokią melodiją – iš nuobodumo.